

Hai chú Cuội

Chuyện kể về cuộc độ tài của chú cuội trời và chú cuội trần. Sau ba lần thử sức và đều bị thua, cuội trời không dám xuống trần gian nữa.

Ngày xưa, trên trời có một chú cuội, dưới trần gian cũng có một chú cuội.

Cuội trời cho mình là tài giỏi, khinh người dưới trần. Khi nghe tin dưới trần cũng có chú cuội, hấn bèn lần xuống thử tài.

Một hôm cuội trời chặt một ống nứa, nhốt đầy ong và nút lại, đem xuống trần. Tới trần gian, hấn gặp một người đang cày ruộng. Chăng cần chào, hấn vênh vào hỏi:

- Hỡi người cày ruộng dốt nát kia, người có biết ta đây là cuội trời không? Người hãy nói cho ta rõ, thằng cuội trần hấn ở đâu, để ta thử tài xem sao?

Người cày ruộng làm bộ ngờ nghệch chỉ vào ống nứa:

- Thế ông mang cái ống gì đấy?

Cuội trời láu lỉnh đáp:

- Ống nứa ta đựng con ong. Ong nhà trời đốt đau lắm.

Người cày ruộng cười ha hả nói:

- Nó có đốt đau thì cũng chết cả rồi, từ trời xuống đây xa thế, chúng sống làm sao được.

Cuội trời tưởng thật mở nút ghé mắt xem sao. Đàn ong thấy nút mở liền bay vụt ra đốt cuội trời một mẻ sừng cả mặt. Hấn co cẳng chạy về trời, và nghĩ bụng: chắc thằng cày ruộng kia là cuội trần, phải tìm cách trị hấn mới được.

Mặt hết sừng, hấn lại lần xuống trần gian. Gặp người cày ruộng hôm nọ, hấn vẫn vênh vào hỏi một câu như lần trước.

Người cày ruộng đáp:

- Tôi còn bận. Ông hãy giúp tôi một tay, rồi hai ta cùng về nhà nói chuyện.

Cuội trời nghĩ từ chối thì khó coi, bèn xắn quần xuống làm giúp. Lúc mặt trời đứng bóng, người cày ruộng bảo về nghỉ.

Anh đi trước, cuội trời đi sau. Đến nửa đường anh lấy nón úp lên một đồng phân trâu miêng gọi lớn:

- Ông giúp tôi với. Con trút⁽¹⁾ to quá. Ông giữ hộ, tôi về lấy cái lưới. Trưa nay ta được bữa thịt trút ngon tuyệt.

Cuội trời mệt lắm, nhưng tính háu ăn, nên đồng ý ở lại giữ nón.

Người cày ruộng đánh trâu về. Sau khi cõm xong, anh đánh một giấc ngủ ngon lành.

Cuội trời chờ mãi vẫn không thấy người cày ruộng ra, y tò mò mở nón xem. Chao ôi! Chỉ là một đồng phân. Y tức lộn ruột đành quay về trời.

Lần thứ ba xuống trần, y đến thẳng nhà cuội trần xin kết bạn. Cuội trần bằng lòng. Một hôm cuội trần giả vờ buồn, cuội trời hỏi sao lại buồn, cuội trần đáp:

- Chẳng giấu gì anh, mặt đất chúng tôi của ít người đồng, tôi lo không sống nổi!

Cuội trời bèn nhanh nhẩu:

- Thế lên ở với ta. Trên ta đất tốt, người ít tha hồ mà sung sướng.

Cuội trần nhận lời.

Sáng hôm sau y dọn giúp đồ đạc cho cuội trần. Không thấy cuội trần đâu, y hỏi, vợ cuội trần bảo:

- Nhà tôi còn phải đi trả ít nợ. Nhà tôi bảo anh có lòng tốt thì mang giúp gói đồ này đi trước, nhà tôi về sẽ đi sau.

Y bèn ôm gói đồ về trời. Gói đồ nặng quá, nhưng y vẫn gắng sức vác. Tới trời y mở ra xem... thì ra cuội trần nằm trong đó. Y vừa tức, vừa thẹn. Cuội trần nói:

- Từ nay anh đừng xuống trần thử tài nữa nhé! Ta đã lên đây cho nhà anh thử tài rồi.

Nói xong cuội trần trở về lo việc cày cấy.

Từ đấy cuội trời không dám xuống trần gian. Nhưng những đêm trăng sáng ta còn thấy cuội trời đứng trong trăng nhìn xuống mặt đất với vẻ mặt nhăn nhó căm tức.

Ngọc Tố
Sưu tầm, biên soạn

 [Trở về trang trước](#)